

Arrest

nr. 275 565 van 28 juli 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 januari 2022 tot uitsluiting van het voordeel van een medische verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 april 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BATI, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 april 2011 een verzoek om internationale bescherming in. Op 24 september 2012 wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

1.2. Op 25 april 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 24 maart 2020 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod voor tien jaar.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 26 januari 2021 tot terugleiding naar de grens en vasthouding met het oog op verwijdering. Op 18 februari 2021 wordt verzoeker om medische redenen vrijgelaten.

1.5. Verzoeker dient op 12 januari 2022 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 20 januari 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie om verzoeker uit te sluiten van het voordeel van een medische verblijfsmachtiging op grond van voormeld wetsartikel. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.01.2022 bij onze diensten werd ingediend door :

[S., M.T.] [R.R.: ...]

Geboren te [...] op [...]

Nationaliteit: Afghanistan

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat betrokkene uitgesloten wordt van het voordeel van voornoemd artikel 9ter gezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4 van de genoemde wet, te weten:

Redenen:

> Dat hij veroordeeld werd omwille van feiten tegen de openbare orde, m.n.:

Op 23.10.2015 stelde de politie te Hasselt een Proces Verbaal op in uw hoofde (HA.43.L1.018542/ 2015), wegens opzettelijke slagen en/of verwondingen. De feiten hadden plaats op 19.10.2015 ten aanzien van een medewerker van het Vlaams Huis, verantwoordelijk voor de afgifte van arbeidskaarten aan vreemdelingen.

Op 01.02.2018 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Hasselt uit hoofde van inbreuken op de wapenwetgeving, poging tot brandstichting bij nacht en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Op 06.12.2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Hasselt veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan gepoogd te hebben, buiten de gevallen in artikel 510 van het Strafwetboek omschreven, opzettelijk de onroerende eigendommen in dat artikel vermeld, in brand te steken, met de omstandigheid dat de brand bij nacht werd gesticht; aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; aan een vrij verkrijgbaar wapen te hebben gedragen zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen, namelijk een vouwmes; aan door gebaren of zinnebeelden te hebben bedreigd met een aanslag op personen of eigendommen (3 feiten); aan mondeling, onder een bevel of voorwaarde, te hebben bedreigd met een aanslag op personen of eigendommen en aan andermans roerende eigendommen opzettelijk te hebben beschadigd of vernield (2 feiten) (feiten gepleegd tussen 27.11.2017 en 26.01.2018).

Uit de door u gepleegde feiten blijkt dat u zeer agressief uit de hoek kan komen. Op 19.10.2015 uitte u uw agressiviteit ten opzichte van een vrouwelijke bediende van het Vlaams Huis te Hasselt. Hoewel zij daar was om u te helpen, gooide u uw documenten naar haar en begon u te roepen en te tieren. U nam uiteindelijk een stoel op en maakte aanstalten die naar haar te gooien. Toen collega's, gealarmeerd door uw geroep, kwamen kijken wat er aan de hand was, gooide u de stoel weg en vertrok u. De bediende geraakte niet fysiek gekwetst maar was enorm geschrokken door het hele voorval, kon haar werk niet verderzetten en was ook de volgende drie dagen werk onbekwaam. Het was moeilijk voor haar om later het werk weer op te pakken. Als een werknemer bij de uitoefening van professionele werkzaamheden betrokken is bij een incident waarbij er sprake is van agressie en geweld, kan dat een behoorlijke impact

hebben. Dit zorgt voor een stijgend gevoel van onveiligheid bij het personeel. Dergelijke feiten zijn ernstig en getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van de menselijke persoon, alsmede van een agressieve ingesteldheid.

Met het vonnis d.d. 06.12.2018 worden meerdere agressiefeiten bestraft. Op 28.11.2017 sloeg u de glazen voordeur van een nachtwinkel volledig aan diggelen met een steen, stal u het geld uit de kassa en richtte een ware ravage aan: flessen alcohol werden op de grond gegooid alsook de televisie, kassa, ... Vervolgens poogde u de nachtwinkel plat te branden door de alcohol die er verkocht werd in brand te proberen steken. U keerde op 03.12.2017 nog terug naar de nachtwinkel en uitte bedreigingen. U zei aan de uitbater te stoppen met het verkopen van alcohol want anders zou u hem slaag geven.

Op 25.01.2017 ging u door het lint wanneer een ambulance in de [...] staat. U neemt een knipmes uit uw zak en breekt de deurbel/parlofoon van de gevel en loopt achter een voorbijganger met het mes in aanslag. U bedreigt de voorbijganger met de dood en roept dat u van IS/Taliban bent. Nadien bedreigt u nog personeelsleden van vzw Basis. In de keuken van de vzw stak u het mes gewelddadig in een tafel en dreigde hetzelfde te doen bij een lid van het personeel. Op 24.01.2018 beschadigde u dan weer een locker bij vzw Basis en bedreigde u een medewerker.

Uit bovenstaande feiten blijkt dat betrokkene door zijn gedrag de openbare orde heeft geschonden en een gevaar vormt voor de samenleving. Bijgevolg wordt hij uitgesloten van het voordeel van de aanvraag conform art. 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in de zin van art. 55/4 §2. "2

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesamenvatting neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij vat het middel in zijn synthesesamenvatting samen als volgt:

"Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat verwerende partij stelt dat art. 55/4 van de Vreemdelingenwet zegt dat verzoeker dient uitgesloten te worden.

Dat de voorbereidende werken van dit artikel stellen dat de uitsluitingsclausule uit art. 9ter juncto art. 55/4 Vreemdelingenwet een proportionaliteitstoetsing vereist.

Dat uit de voorbereidende werkzaamheden van art. 55/4 Vreemdelingenwet blijkt dat bij de toepassing van deze uitsluitingsclausule de pro's en contra's moeten afgewogen worden, rekening houdend met de aard van de inbreuk in verhouding tot de aangevraagde bescherming. Dat zowel verzachtende omstandigheden als verzwarende, zoals het bestaan van eerdere veroordelingen, het feit dat de straf al werd uitgezeten, alsook het risico voor het leven of de vrijheid van de verzoeker, hier een rol in kunnen spelen. Dat verwerende partij moet nagaan of hij een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare

orde. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo heeft geoordeeld in arrest nr. 241.656 van 29/09/2020. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tevens in arrest nr. 224.253 van 24/07/2019 zo heeft geoordeeld. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tevens in arrest nr. 140.962 van 13/03/2015 dit heeft besloten.

Dat er geen rekening is gehouden met zijn ernstige medische toestand. Dat verwerende partij verzoeker heeft uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zonder voorafgaandelijk evenwel te onderzoeken of al dan niet sprake is van een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De gezondheidstoestand werd niet ter beoordeling voorgelegd aan een arts-adviseur. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft geoordeeld dat indien er geen rekening is gehouden met de medische elementen van verzoeker, de bestreden beslissing dient te worden vernietigd in arrest nr. 214.832 van 08/01/2019.

In het licht van hetgeen voorafgaat, kan de verwerende partij dan ook niet dienstig verwijzen naar de beslissing zoals deze werd genomen inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, om te stellen dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij in rekening is gebracht bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (zie ook: RvS 10 augustus 2018, nr. 12.936).

Dat er door verwerende partij wordt verwezen naar een veroordeling van 2018. Dat dit ondertussen geruime tijd geleden is. Dat verwerende partij hier echter geen rekening mee heeft gehouden.

Dat verzoeker reeds geruime tijd in België verblijft. Dat verwerende partij hier geen rekening mee heeft gehouden.

Dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten.

Dat verzoeker last heeft van epilepsie.

Dat verwerende partij toepassing heeft gemaakt van de sanctie van artikel 9ter Vreemdelingenwet, zonder enige afweging van de belangen zoals vereist. (RvV 13 maart 2015, nr. 140.962; 13 december 2018, nr. 213.807).

Dat verwerende partij niet dat de pro's en contra's concreet en voldoende heeft afgewogen en dat er geen afweging is gemaakt tussen de strafrechtelijke inbreuken en de medische problematiek van verzoeker.

Dat er geen individuele proportionaliteitstoets heeft plaatsgevonden aan de hand van de concrete elementen van de zaak. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig. Dat de motiveringsverplichting van art. 9ter, §4 Vreemdelingenwet is geschonden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43)."

3.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Verweerder verwijst naar een proces-verbaal van 23 oktober 2015 voor opzettelijke slagen en/of verwondingen ten aanzien van een medewerker van het Vlaams Huis en naar een strafrechtelijke veroordeling van 6 december 2018 tot een gevangenisstraf van 37 maanden voor feiten van poging tot opzettelijke brandstichting bij nacht, van diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, van wapendracht zonder wettige reden, van bedreigingen door gebaren of zinne-beelden met een aanslag op personen of eigendommen (3 feiten), van mondelinge bedreigingen met een aanslag op personen of eigendommen en van opzettelijke beschadiging of vernieling van ander-mans roerende eigendommen (2 feiten). Hij stelt vast dat uit de door verzoeker gepleegde feiten blijkt dat hij zeer agressief uit de hoek kan komen, waarbij heel concreet wordt ingegaan op de herhaaldelijk gepleegde "agressiefeiten" en persoonlijke gedragingen van verzoeker. Op basis van deze feiten en gedragingen heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker de openbare orde heeft geschonden en een gevaar vormt

voor de samenleving, zodat hij wordt uitgesloten van het voordeel van 9ter van de Vreemdelingenwet “in de zin van art. 55/4 §2” van deze wet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Paragraaf 4 van deze wetsbepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.”

3.4. Op basis van de feiten zoals hierboven reeds aangehaald, heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker de openbare orde heeft geschonden en een gevaar vormt voor de samenleving, zodat hij wordt uitgesloten van het voordeel van 9ter van de Vreemdelingenwet “in de zin van art. 55/4 §2” van deze wet. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt.”

Deze tweede paragraaf van artikel 55/4 werd ingevoegd bij artikel 9 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de verzoeken om internationale bescherming.

In de Memorie van Toelichting bij deze wetswijziging wordt erop gewezen dat hiermee de omzetting wordt beoogd van de artikelen 17.1, d) en 17.3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), door aan artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet twee nieuwe hypothesen voor uitsluiting van subsidiaire bescherming toe te voegen, de ene verplicht, de andere facultatief.

Artikel 17 van de richtlijn 2011/95/EU luidt als volgt:

“1. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

- a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd, zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;
 - b) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;
 - c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;
 - d) hij een gevaar vormt voor de gemeenschap of voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt.
2. Lid 1 is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de daar genoemde misdrijven of daden.
3. De lidstaten mogen een onderdaan van een derde land of staatloze van subsidiaire bescherming uitsluiten, indien hij, voordat hij tot de betrokken lidstaat werd toegelaten, een of meer andere dan de in lid 1 bedoelde misdrijven heeft gepleegd die strafbaar zouden zijn met gevangenisstraf indien zij in de betrokken lidstaat waren gepleegd, en indien hij zijn land van herkomst alleen heeft verlaten om straffen als gevolg van deze misdrijven te ontlopen.”

Noch de bepalingen van de voornoemde richtlijn noch de desbetreffende bepalingen van de Vreemdelingenwet bevatten een definitie van het begrip “gevaar voor de samenleving” in artikel 55/4, § 2. Bij het beoordelen van dit begrip beschikt het bestuur bijgevolg over een discretionaire bevoegdheid waarbij het geval per geval nagaat of het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling een daadwerkelijk gevaar voor de samenleving vormt (RvS nr. 244.700 van 5 juni 2019).

3.5. Kernvraag is derhalve of verweerder op onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de uitsluiting van verzoeker van de mogelijkheid voor een machtiging tot verblijf om medische redenen omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving, op grond van de in de bestreden beslissing opgesomde feiten en persoonlijke gedragingen.

3.6. Verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met zijn ernstige medische toestand en dat niet is onderzocht of hij al dan niet lijdt aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hij stelt last te hebben van epilepsie. Nog betoogt hij dat er geen rekening is gehouden met de gegevens dat zijn veroordeling reeds dateert van 2018 en hij reeds geruime tijd in België verblijft. Hij stelt zijn straf te hebben uitgezeten. Er heeft volgens hem onterecht geen afweging plaatsgevonden tussen de “pro’s en contra’s” en tussen de door hem begane strafrechtelijke inbreuken en zijn medische problemen. Hij verwijst hierbij naar de voorbereidende werken van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

3.7. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op zich wel degelijk rekening hield met het gegeven dat de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker tot een gevangenisstraf van 37 maanden reeds dateert van 6 december 2018 en hij, gelet ook op de vermelding in de beslissing dat hij op 1 februari 2018 voor deze feiten reeds werd aangehouden en opgesloten in de gevangenis, op het ogenblik van het nemen van deze beslissing zijn straf dus reeds had uitgezeten. Verweerder wees evenwel op het herhaaldelijke zeer agressieve gedrag van verzoeker en ook op de belangrijke gevolgen die dit gedrag kan hebben voor de slachtoffers en de omgeving, om te oordelen dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving in de zin van artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Concreet wees verweerder erop dat verzoeker zich agressief gedroeg tegenover een medewerker van het Vlaams Huis. Ook sloeg verzoeker de glazen voordeur van een nachtwinkel aan diggelen, stal hij geld uit de kassa en richtte hij vervolgens een ware ravage aan. Hij trachtte ook de nachtwinkel in brand te steken en keerde later terug naar de nachtwinkel en uitte bedreigingen waarbij werd bedreigd met geweld indien de uitbater niet zou stoppen met het verkopen van alcohol. Verder is er nog sprake van dat verzoeker, toen hij een ambulance in zijn straat zag staan, een knipmes nam, de deurbel/parlofoon van de gevel brak en achter een voorbijganger liep met een mes in de aanslag. De voorbijganger werd met de dood bedreigd, waarbij verzoeker riep dat hij van IS en de taliban is. Ook personeelsleden van vzw Basis werden bedreigd door verzoeker, waarbij hij onder meer in de keuken van deze vzw een mes gewelddadig in een tafel stak en dreigde hetzelfde te doen met een lid van het personeel. Op een later tijdstip beschadigde verzoeker een locker bij deze vzw en bedreigde hij opnieuw een medewerker. Dit betreffen inderdaad zeer agressieve feiten, die niet eenmalig maar herhaaldelijk werden gepleegd. De verzoeker opgelegde strafmaat van 37 maanden gevangenisstraf bevestigt de bijzondere ernst van de feiten.

De motivering van de bestreden beslissing reflecteert wel degelijk een individuele beoordeling en afweging, uitgaande van de concrete feiten en persoonlijke gedragingen door verzoeker, die het bestuur heeft doorgevoerd inzake het gevaar dat verzoeker vormt voor de samenleving en waarbij verweerder van mening is dat dit rechtvaardigt dat verzoeker wordt uitgesloten van het voordeel van 9ter van de

Vreemdelingenwet “in de zin van art. 55/4 §2” van deze wet”. Er werd rekening gehouden met de aard van de feiten en het zeer agressieve en herhaaldelijke karakter ervan, de veroorzaakte schade, het tijdstip van de strafrechtelijke veroordeling, de strafmaat, ...

Op basis van de voormelde feiten besliste de commissaris-generaal op 25 april 2019 ook reeds tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker in toepassing van artikel 55/5/1, § 2 juncto artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet, met name omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Dit werd onderbouwd als volgt:

“Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de Correctionele rechtbank van Hasselt van 6 december 2018.

Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 37 maanden wegens poging tot brandstichting van een onroerend goed bij nacht, diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, verboden wapendracht, bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen strafbaar met een criminele straf, mondelinge of schriftelijke bedreigingen met een aanslag op personen of eigendommen strafbaar met een gevangenisstraf van ten minste drie maanden en het opzettelijk beschadigen of vernielen van andermans roerende goederen.

De feiten vonden plaats in de periode tussen 28 november 2017 en 25 januari 2018. De rechtbank is van oordeel dat de feiten van de tenlasteleggingen bewezen zijn en een opeenvolgende en voortgezette uitvoering van hetzelfde misdadig opzet zijn. De rechtbank verwijst naar de aard en de ernst van de feiten evenals de psychiatrische problematiek beschreven in het verslag van Dr. [M.] ingevolge uw persoonlijkheid, gedragsproblemen en medicaliseren van uw problemen. De rechtbank gaat niet in op de vraag tot een straf met uitstel onder probatievoorwaarden. Blijkens het deskundig verslag gaat het psychopathologisch om een man met een persoonlijkheidsstoornis met kenmerken van infantiel hysterisch gedrag en van beperkt normbesef en verantwoordelijkheidsgevoel met momenten van verbale en fysieke agressie. Volgens dit verslag bent u antisociaal en onbetrouwbaar, zwakbegaafd maar is er geen sprake van een geestesstoornis. Bij het bepalen van de strafmaat hield de rechtbank rekening met de aard en de ernst van de feiten, de omvang van deze feiten, uw persoon, de omstandigheden waarin de feiten werden gepleegd en uw strafrechtelijk verleden. De rechtbank achtte een gevangenisstraf van 37 maanden noodzakelijk om u er in de toekomst van te weerhouden dergelijke laakbare handelingen te stellen. U dient zich eerst te bezinnen over uw daden en u moet leren uw verantwoordelijkheden op te nemen voor uw daden waartoe u volgens de besluitvorming van Dr. [M.] toe in staat is. U kan nadien, in het kader van de strafuitvoering, desgevallend door de strafuitvoerings-rechtbank onder begeleidende maatregelen in de maatschappij teruggeplaatst worden.

Uit de motivering en de strafmaat van het voormelde vonnis blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreft. Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.”

Verzoeker ging niet in beroep tegen de voormelde beslissing, waardoor deze definitief in het rechts-verkeer is.

Op 24 maart 2020 ging verweerder vervolgens over tot de beëindiging van verzoekers verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod voor tien jaar, omdat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hierbij oordeelde hij onder meer als volgt:

“Uit alle door u gepleegde feiten blijkt overduidelijk dat u een gevaarlijk individu bent dat zich agressief gedraagt naar onschuldigen toe en dat een totaal gebrek aan normbesef kent. Iedereen die uw pad kruist lijkt een potentieel slachtoffer en er bestaat een reëel risico dat uw agressie zo onbeheersbaar wordt dat slachtoffers ook fysiek aangevallen zouden worden en blijvende beperkingen overhouden of zelfs het leven laten. [...]

Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat u de ernst van uw daden inziet, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Er zijn dan ook ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten

daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

Ook tegen deze beslissingen ging verzoeker niet in beroep, waardoor deze definitief in het rechts-verkeer zijn.

Mede in het licht van de eerder genomen beslissingen met betrekking tot verzoeker, moet worden vastgesteld dat verzoeker door het louter stellen dat hij zijn straf heeft uitgezeten niet kan aantonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de door hem bij herhaling gepleegde feiten die terecht als zeer agressief worden aangemerkt maken dat hij moet worden beschouwd als een gevaar voor de samenleving en dat dit gevaar voldoende reëel, actueel en ernstig is om de genomen beslissing te kunnen onderbouwen. Verzoeker doet geen tot zeer weinig moeite om de concrete beoordeling in de bestreden beslissing onderuit te halen en brengt in dit verband geen overtuigende argumenten naar voor. Het louter hebben uitgezeten van zijn straf maakt nog niet dat verzoeker tot het inzicht is gekomen dat zijn gedrag ontoelaatbaar is en hij intussen op een meer verantwoorde wijze deelneemt, of tracht deel te nemen, aan de samenleving waarbij hij niet langer een gevaar vormt voor de mensen in zijn omgeving. Verzoeker doet er op dit punt volledig het stilzwijgen toe, terwijl in dit verband toch moet worden herinnerd aan het door de strafrechter aangehaalde deskundig verslag dat verzoeker een man is met een persoonlijkheidsstoornis met kenmerken van infantiel hysterisch gedrag en van beperkt normbesef en verantwoordelijkheidsgevoel met momenten van verbale en fysieke agressie. Verzoeker werd beschouwd als antisociaal en onbetrouwbaar. Verzoeker toont niet aan dat enig concreet element onterecht niet bij in de beoordeling inzake het gevaar voor de samenleving is betrokken. Er blijkt ook geenszins dat de door verzoeker aangehaalde medische elementen van invloed kunnen zijn op de beoordeling van het gevaar voor de samenleving, of dat er enig verband tussen beide bestaat. Verzoeker voert dit alvast ook niet aan.

Het feit dat verzoeker intussen reeds geruime tijd in België verblijft, is geen gegeven dat van aard is de gedane beoordeling inzake het gevaar voor de samenleving onderuit te kunnen halen. Er valt dan ook niet in te zien waarom hiermee specifiek rekening diende te worden gehouden.

3.8. De Raad merkt verder op dat de bewoordingen van artikel 9ter, § 4 van de Vreemdelingenwet erop wijzen dat, van zodra is vastgesteld dat verzoeker een gevaar is voor de samenleving, het bestuur ertoe gehouden is om hem uit te sluiten van het voordeel van deze bepaling. In die optiek kan verweerder niet worden verweten niet verder te zijn ingegaan op de gegevens die verzoeker bijbracht omtrent zijn actuele medische situatie.

3.9. In de mate dat verzoeker aanvoert dat verweerder, na te hebben vastgesteld dat hij een gevaar vormt voor de samenleving in de zin van artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, nog een verdere proportionaliteitsafweging diende door te voeren tussen de begane strafrechtelijke inbreuken of het vastgestelde gevaar voor de samenleving en zijn medische problemen, wijst de Raad er nog op dat op basis van de rechtspraak van het Hof van Justitie niet blijkt dat nog een afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt wanneer wordt vastgesteld dat artikel 55/4, § 1 of § 2 van de Vreemdelingenwet van toepassing is (mutatis mutandis HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., § 109).

3.10. Om al deze redenen kan verzoekers standpunt niet worden bijgetreden. De Raad wijst er ook op dat de bestreden beslissing niet vergezeld gaat van een verwijderingsbeslissing. Indien verweerder in de toekomst alsnog zou overgaan tot een verwijderingsbeslissing, kan verzoeker op dat ogenblik desgewenst een beroep indienen tegen deze beslissing.

3.11. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.12. Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem aangehaalde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

3.13. Er blijkt ten slotte niet dat verzoeker in het kader van de voorliggende procedure dienstig de schending kan inroepen van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet of van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. De bestreden beslissing spreekt zich niet uit over de vraag of verzoeker in

aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling of voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (zie ook HvJ 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj).

3.14. Het eerste middel is ongegrond.

3.15. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij vat zijn middel in de synthesesamenvatting samen als volgt:

“Dat verzoeker in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 8 EVRM.

Dat verzoeker reeds geruime tijd in België verblijft en veel vrienden heeft gemaakt in België.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familielevens van verzoeker.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM.

Dat verzoeker wenst te verwijzen naar arrest nr. 237.116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België. Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangen-afweging vereist is.”

3.16. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker beroept zich op zowel een privé- als een gezins- of familieleven in België.

In dit verband stelt de Raad allereerst vast dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat hij in België een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft. Concreet wijst hij er slechts op dat hij hier *“veel vrienden”* heeft gemaakt, waarmee geen gezins- of familieleven kan blijken.

In zoverre hij doelt op een privéleven in België, nu hij hier reeds geruime tijd verblijft en hij hier veel vrienden zou hebben gemaakt, moet ook worden opgemerkt dat verzoeker zich op dit punt beperkt tot een blote bewering die hij nalaat te onderbouwen met enig begin van bewijs. Met zijn loutere bewering kan verzoeker niet overtuigen dat hij duurzame sociale banden met de Belgische samenleving heeft opgebouwd, die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

Daarenboven, en zelfs voor zover verzoeker wel enig beschermenswaardig privéleven heeft in België, moet ook worden opgemerkt dat de bestreden beslissing slechts een antwoord vormt op een door hem ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Deze aanvraag was niet gesteund op de thans door verzoeker ingeroepen (sociale) banden in België die volgens hem een privéleven vormen. Bij het nemen van de bestreden beslissing diende hiermee dan ook geen rekening te worden gehouden. Deze beslissing heeft ook niet tot doel of gevolg dat hiermee wordt ingegrepen op het door verzoeker thans ingeroepen privéleven. Er wordt ook herhaald dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat en hiermee niet gepaard gaat. In de gegeven omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op het recht op eerbiediging van het privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM om de bestreden beslissing nietig te horen verklaren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.17. Gelet op wat voorafgaat, kan evenmin een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel, dit in het licht van artikel 8 van het EVRM, worden vastgesteld.

3.18. Het tweede middel is ongegrond.

3.19. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij vat het middel in zijn synthesesamenvatting samen als volgt:

“Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RvV n° 43.735 van 25/05/2010, RvV n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine).

Dat omwille van de behandelingsduur van zijn aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd opzichts van verzoeker.

Dat het redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat hij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dienen te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

3.20. In zoverre verzoeker argumenteert dat er omwille van de behandelingsduur van zijn aanvraag een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd opzichts van zijn persoon, stelt de Raad vast dat de behandelingsduur van verzoekers aanvraag slechts acht dagen in beslag heeft genomen. Dit betoog is dus niet ernstig te noemen en kan niet leiden tot de vaststelling van een schending van het redelijkheidsbeginsel. Ook door op te merken dat hij nog een beroepsmogelijkheid heeft tegen de bestreden beslissing kan verzoeker niet aantonen dat deze beslissing in strijd met het redelijkheidsbeginsel tot stand is gekomen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS